

Poesía: Flor Natural

Lema: Zizi

“PALPAR LA LLUM”

PALPAR LA LLUM

I

Com podré aconseguir donar textura
a aqueixa forma, matèria
a la respiració, com temptar,
com aguaitar el pols del falciot
o l'arrel en ombra del lligabosc, com,
en què faig de llum, en quin contorn
on aleteja una libèl·lula o camina
la fullaraca, quina cúpula d'ametller,
quina torsió en la pluja
que s'avança al fred,
quina olor, quina arquitectura?

Aqueix instant s'escapa,
aqueix corser avança
inexorable
i ja no puc retindre'l a penes
aqueix gest es perd o s'encabrita,
deixa l'empremta de la seua marxa
el buit a la intempèrie
de la seua fugida
davant les velles brides de les meues mans.

Però potser, després de tant de temps,
és millor que tot ocórrega així.

A hores d'ara no sabria,
quan ja tot està perdut,
deixar per un segon de buscar-lo.

II

Qui li va donar forma a qui?
Les meues mans a la terra inermes,
al disseny de l'guix o de la pedra,
al traçat del fang,
de l'argila? O són els materials
els que han modelat la meua esperança,
els que van donar tensió a cada somni, anses

a una paraula mai dita,
enfiladissa a la meua mirada?

Tot està escrit llavors a la vellesa de les meues mans,
en les ferides d'aquest pobre terrissaire

que alguna vegada va somiar que t'esculpia.

III

Només lamente, després de tants assajos en la
matèria, tanta manyaga per polir la superfície
d'un atuell o d'un albarel·lo, de l'intent per forjar
un contorn, d'aguaitar un límit, de donar paraula
a un bol o una urna, de fixar un pensament o de
deixar constància en una veta a penes perceptible
de la complicitat de l'aire

no haver aconseguit mai aconseguir amb els meus dits
la forma fugitiva del carpel.

IV

Algunes vegades, prou tan sols el consol d'haver
intentat encertar a xifrar l'escull o la complexió
de l'espuma, d'haver pretés interpretar en fang
aqueix cant al·lucinat de la ginesta, el sutge
immortal de la neu, la redonesa en la fulla de la
fràngula o la textura del fruit de pruna

i no haver-ho aconseguit
per a saber que allí se'ns escapa
el pols inesgotable de la vida.

V

Vaig voler trobar la matèria per al vent,
l'homenatge a les fulles de la murta, torsió per al
gir d'un colze en el despunte de l'alba. Vaig voler
dir allò que no existia en paraules, sinó en
l'estructura prima d'un ocell, en aqueixes
xicotetes aneguetes que podria trencar-se si les

diguérem, que podrien morir amb cada conversa.
Vaig voler encertar a donar amb aqueixa ala tant
com vaig voler modelar l'espai que la contorneja,
que li dona vol, retorn.

Vaig voler buscar revés a tantes coses
fins que a la fi vaig mirar les meues mans
i tota aquella geografia inútil.

VI

Mai vaig saber dir tot el secret que estaven oferint-me el cor de la claredat de desembre o els cadàvers d'insectes travessats per les fulles de l'arç. Tota la llum, el crepitar de branques incendiant-se, l'estepa que fumeja encara i que pot olorar encara que provinga de darrere d'aquell pujol. Sempre vaig esperar, i encara no puc donar forma al seu prodigi, a la recolzada de l'àloe, a aqueixa corba on es troba tota la veritat de la sement, tota la probabilitat de les assutzenes.

Sempre vaig esperar. Vaig esperar una forma, un buit, la volta de la certesa,

vaig esperar les motlures d'allò indesxifrabable.

VI

No sé si eres la matèria o l'ocell,
el pensament o el diluvi.

Però vaig poder tocar en tu una absència
que potser abans em pertanguera.

VIII

Res hi ha més difícil
de donar exacte límit als cossos,
a un cos sobretot,
aqueixa justa proporció de buit
on caben totes les paraules,
l'espai sense ombra per a la enfiladissa.

Modelar un turmell, aconseguir la fugida
del cabell que es dilueix en aqueixa llum
emboscada d'abril,
i tallar amb cura
i amb pietat allò
que no pot dir-se amb el tacte,
que s'espesseix en la boca i se m'escapa,
el que no troba buit
en el buit que formen les paraules:
la teua mirada, que és clau
per a la música de vent de gener
i la teua veu a penas
habitable, la teua entonació d'ocell,
la corba del teu maluc, que dona humilitat,
que quasi
entremescla l'escorç del miracle.

IX

La llum volia sempre amagar-se sota les meues
ungles com un xicotet esquirol o una cria d'au,

com si fora l'última paraula que diguérem
abans que tot s'esvaïra.

Però en les meues gemmes estava escrit des de feia ja
molt el disseny de donar pas a l'ombra.

X

El secret de la llum és com desapareix en les formes opaques
dels cossos: l'àlber d'octubre,
el lligabosc o els teus llavis.

Tot allò que s'ha humitejat
després de la seua marxa és tan sols el malmet
de la seua collita de certesa.

Llavors, la nostra vida,
potser només fos l'humit alçament

de la terra mullada quan escampa.

XI

Com podria desxifrar la meua sort
en les formes que a poc a poc es revelen
amb l'arrel terrosa de l'argila?
Com el meu pensament espera
per la troballa d'una forma
assetjar l'esperança,
el pas de la brisa o el batec
del cérvol, l'emboscada
de la pluja d'octubre,
la precisió d'un colibrí o l'hàlit
de la pineda en aquesta vesprada a plom
amb que el cel estén la seu grisalla?
Hi ha massa vida,
massa veritat i pocs motles,
poca matèria per a la certesa.
He de seguir. Potser
siga ja en la següent
corba, en la pròxima recolzada
de les meues mans per la terracota

quan comprega tot.

XII

Mai vaig voler donar amb un idioma a través dels meus dits
sinó amb aqueix territori del buit

que s'obri quan ja han passat tots els falciots.

XIII

Una llum puja a les palpentes
pels murs i corre entre les cases,
incendia els matolls d'una aroma
entre llenya i espígol, i testimonia
com l'oblit s'ha encebat en aquests murs,
com les teranyines i les ruïnes
són còmplices del temps.
I vaig voler alçar la casa novament,
cimentar una intacta
certesa, alçar un somni,

pronunciar una paraula justa
enfrent d'aquest babel de rucas.
Però quan intentava
afermar el peu entre els rebles
i prosseguir amb la tasca vaig poder
contemplar, silencios,
com el rovell havia reverdit.

XIV

Algun dia arribaràs a tocar aqueixa llum
que deshabita i fa cos
en la fulla del riu i en la pedra;
aqueix àpex de certitud
amb què el buit pren forma
i la forma s'espesseix en un buit.
Algun dia arribarà l'instant
en què li dones motlura
a la perplexitat, la seua justa silueta
a la sorpresa,
en què consignes amb el fang
la partitura en vol
d'allò que es destrueix i ressuscita,
d'allò que flueix i allò que es deté.

Mentrestant, la vida. Aquest paisatge.
Com a consol queden massa coses.

XV

Jo sé que aquell tord no reconeix
el misteri que s'obri amb les seues ales
a la cúpula groga de la vesprada.

Però com canta l'enigma de la heura
o les revelacions de la pluja,
com està dient lleument
la tarda a aqueixa música
a la qual a penes puc donar-li
tacte, convenció de matèria,
flor d'argila.

He perdut la veu dels tords
o he guanyat la seua traducció de brisa?

XVI

I vaig tallant i esculpint,
desbastant a poc a poc
i sense apilament de familiaritat
aquell instant efímer
en què s'obri una finestra a cada corba,
es dona profunditat amb cada línia.

No es amassa sinó en el pensament,
no es modela sinó l'esperança
que la vida siga aquest onatge.
L'atuell o el pitxer,
el bust o la cariàtide,
la columna en què s'alça a poc a poc
la meditada flor d'allò que passa,
aqueixa impressió frèvola
que les mans completen ...
I els arbres prenen forma en la mirada,
i les falagueres o els edificis
al tacte de la vista
fan cos, domini
de terrisseria al costat del torn
del cos. Cal mirar, crear,
comenzar les coses. És el tacte.
Cal arribar a aquella
geometria senzilla d'un mocador,
les dimensions fàcils d'una merla,
del matí sense arestes.

XVII

Vaig creure haver encertat
amb la matèria exacta per al pols
d'una certesa;

que havia aconseguit esclafir la cúpula
del miracle
o acollit una llum invulnerable.

I no va ser més que un teuladí ingenu
que bevia del bol
de les meues mans tan sols algunes gotes
oblidades de pluja.

No vaig saber llavors que potser
el que sense èxit havia tantes vegades buscat
fora sense més allò:
la confessió més alta -o més senzilla-
de donar contorns al reflex en l'aigua
d'un ocell furtiu.

XVIII

Perquè vaig voler atrapar un núvol
mai vaig poder donar fi a la meua tasca.

(La troballa s'esborra en cada cos).

Som tan sols el fruit d'aqueixa sorpresa
sota els plecs d'allò quotidià.

XIX

Les fulles són com paraules
que repeteix la tardor.

Estan dient la claredat dels arbres,
la veritat de novembre i aqueixa íntima
endevinalla de boira,
la penombra d'allò miraculós,
un centelleig amb música que sona, està
sonant tan lleument prop de les coses, fent-les,
modelant-les en la seua saba nova, en la
sintaxi de la seua clorofil-la

i jo vull tocar-les.
Les fulles només estan dient aqueix silenci
de tot allò que queda per dir.

XX

Només buscava, a les palpentes,
una forma que sempre s'escapava,
una forja d'argila,
un contorn de pau, la soldadura
de la pietat i la mirada,

un motiu de calma.

Vaig voler llavors tan sols donar-li forma
a la perplexitat d'uns gira-sols

i vaig acabar derrotat per la llum.